

Ο άγιος Νεκτάριος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο άγιος **Νεκτάριος** είναι ένας άγιος πολύ κοντά

στην εποχή μας. Έζησε και κοιμήθηκε πριν εκατό περίπου χρόνια και με τα πάμπολλα θαύματά του, κυρίως σε αρρώστους με κάθε είδους ασθένεια, έγινε σύντομα γνωστός σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης, ενώ η παρουσία του είναι ολοζώντανη παντού μέχρι σήμερα. Εκκλησίες και παρεκκλήσια υπάρχουν αμέτρητα προς τιμή του στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, εικόνες είναι σκορπισμένες σ' όλον τον κόσμο, Νεκτάριοι και Νεκταρίες έχουν γεμίσει όλο τον κόσμο (νέκταρ = το μυθικό ποτό των θεών, ο γλυκός χυμός των λουλουδιών, ό,τι γευστικότερο υπάρχει

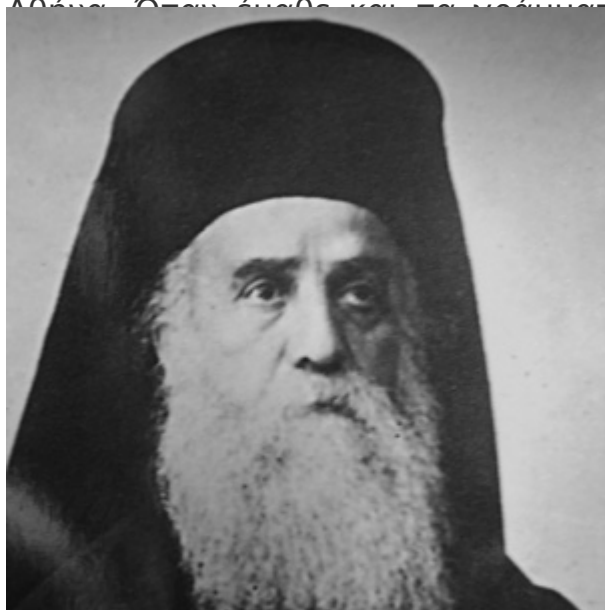
).

Ο **άγιος Νεκτάριος** γεννήθηκε το 1846 στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης, από γονείς φτωχούς, με πλούσια όμως και βαθιά πίστη στον Θεό, την οποία φρόντισαν να μεταδώσουν και στους πέντε γιους που απέκτησαν. Ο Άγιος ήταν ο μικρότερος και το κοσμικό του όνομα ήταν Αναστάσιος Κεφαλάς. Από παιδί απέφευγε να παίζει με τους συνομηλίκους του και προτιμούσε να περπατά στη φύση και να προσεύχεται. Κάθε Κυριακή πήγαινε στην εκκλησία και βοηθούσε τους ιερείς. Η λαχτάρα του ήταν να μάθει τα γράμματα του Θεού και μ' αυτά να βοηθά και να διδάσκει όλο τον κόσμο. Όμως οι γονείς του δεν είχαν τον τρόπο να τον σπουδάσουν και σε ηλικία δεκατεσσάρων μόλις ετών έπρεπε να τον στείλουν στην Κωνσταντινούπολη να δουλέψει.

Ο Αναστάσιος κατέβηκε στο λιμάνι για να πάρει το πλοίο, αλλά, επειδή δεν είχε χρήματα ούτε για τα ναύλα, ο καπετάνιος αρνήθηκε να τον πάρει. Όμως το καράβι δεν ξεκινούσε, αν και δεν είχε καμιά βλάβη. Ο καπετάνιος στο μεταξύ άλλαξε γνώμη και έβαλε τον νεαρό Αναστάση μέσα στο πλοίο. Τότε εκείνο αμέσως σάλπαρε για την Κωνσταντινούπολη. Ήταν κιάλας ο εκλεκτός του Θεού.

Στην Πόλη ο Άγιος έπιασε δουλειά στο καπνεργοστάσιο ενός συγγενή του κι εργαζόταν με πολύ κόπο για ένα κομμάτι ψωμί. Συγχρόνως όμως μελετούσε πολύ, κυρίως το Ευαγγέλιο, και προσευχόταν ξενυχτώντας, ενώ βρήκε τρόπο να βοηθάει τους ανθρώπους γράφοντας ωφέλιμα ρητά για τους πελάτες στα σακουλάκια του καπνού.

Επειδή λαχταρούσε πολύ να επισκεφθεί του Αγίους Τόπους, κατάφερε να ταξιδέψει ως εκεί. Εκεί βρήκε την ευκαιρία να πάει σχολείο, ενώ συγχρόνως δίδασκε σε μικρότερες τάξεις, για να βγάζει το ψωμί του. Στα είκοσί του χρόνια πήγε στη Χίο, όπου τον προσέλαβαν ως δάσκαλο. Σύντομα όμως η αγάπη του για τον Χριστό τον έκανε να τα αφήσει όλα και να γίνει μοναχός. Αργότερα χειροτονήθηκε και διάκονος. Στο μεταξύ ο Θεός, που φρόντιζε για όλα στη ζωή του, οικονόμησε να βρεθεί κάποιος πλούσιος, ο οποίος τον βοήθησε να σπουδάσει Θεολογία στην Αθήνα. Όταν έμαθε και τα μυστήρια του Θεού, που ήθελε από μικρός, βρέθηκε εκεί χειροτονήθηκε ιερέας και σε τρία χρόνια

επιστρέψει στην Ελλάδα. Για πολλά χρόνια διετέλεσε Διευθυντής στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, στην Αθήνα, όπου με την ταπείνωση και την πραότητα του βοήθησε πολλούς νέους που ετοιμάζονταν να γίνουν κληρικοί.

Έτσι, όπως πραγματικά επιθυμούσε, σπούδασε και υπηρέτησε τον Θεό και την εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο, σαν παιδί, σαν άνθρωπος απλός, ως δάσκαλος, ως μοναχός και κληρικός, ως ιεροκήρυκας και συγγραφέας, ως διευθυντής της Σχολής και ως Πνευματικός.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του αποσύρθηκε στην Αίγινα, στο μοναστήρι που ίδρυσε ο ίδιος για κάποιες νέες που ήθελαν να μονάσουν. Αγαπούσε πολύ την Παναγία και της έψαλλε ύμνους όπως το «Αγνή Παρθένε».

Κοιμήθηκε το 1920. Η μνήμη του τιμάται στις **9 Νοεμβρίου** και η ανακομιδή των λειψάνων του στις 3 Σεπτεμβρίου.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

